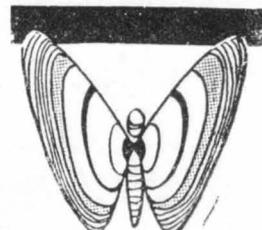

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Ο Κοζάρης στη Λάζνασα).

Άγαπημένη μου, γλυκειά μου κοπέλα,

Δέν ήταν καθόλου ανάγκη να πιάσω τη φοβισμένη πένα μου και να σου ξαναγράψω πάλι, Πούδς ό λόγος; Μήπως στά μάτια μου δέν διαβάσεις αυτό που θέλεις να διαβάσεις; Μήπως σ' αυτά δέν καθρεφτίζεται ή ψυχή μου, που σου άντρεί όλόκληρη από καιρό;

Άγάπα με και σύ λιγάα.

Νά... Γι' αυτό σου ξαναγράφο πάλι. Στο «Άγάπα με και σύ λιγάα» αυτό, νοιώθω να κρέμεται ή εύτυχία τής ζωής μου και ή εύτυχία όλων έκείνων που εξαρτώνται από μένα. Η κρυφές και γλυκές σου ματιές γεμίζουν τήν ύπαρξή μου από άφάνταστη γαλήνη, ξεχωρίζουν τήν πονεμένη μου ψυχή και μου δίνουν δύναμη και θάρρος, ώστε ν' άντιρωρώω άφοβα τό σκοτεινό και βασανιστικό μας μέλλον.

Άγάπα με και σύ λιγάα.

Θάνα παρηγοριά μου αυτό τό πράγμα, που κρατάει ή ήμέρα.

Θάνα τό γλυκό ναυούισμά μου, σαν σφραλόν τή βλέφαρά μου για ύπνο. Και θά μου δινή ή αγάπη σου όνειρα εύτυχισμένα, όνειρα ανάλαφρα και παραμυθένια που μέσα τους θά βασιλεύη, μονάχη κ' αποκλειστική βασίλισσα, ή παράξενη και γοητευτική μορφή σου.

Διψώ για σένα, διψώ για τή φιλιά σου, διψώ για τή βλέμματά σου, διψώ τή φωνή σου.

Είσαι ή μόνη σκέψης μου και τό μυαλό μου τό παραμένο φτερουγίζει άδιάλειπτα όλόγουρά σου.

Διψώ για σένα, μικρούλα μου.

Όλες μου ή έννοιες οβύνουν μπροστά σου. Όλα μου τή φαιμάκια γλυκαίνουν όταν άντικρύζω τή θεωρία σου. Τά σκοτεινά τά σύννεφα, που τριγυρίζουν τήν ύπαρξή μου, σκορπουν και φεύγουν μπρός στην άχτινόβολη ματιά σου. Κι' ό πόθος που βαρύνει τήν όλότελη δική σου καρδιά μου, οβύνει μπρός στο μεταλλικό και γλυκό σου γέλιο.

Σέ λαχταρώ, μικρούλα μου.

Μέ πνίγει ή αγωνία, που βροσκομαι μακριά σου. Όλα μου φαίνονται άνοστα και κρύα, όταν πάψει ή γλυκειά ματιά σου να τή όμορφάνη. Κι' όσο μετρώ τις μέρες που μας χωρίζουν, τόσο μου φαίνονται αιώνες.

Σέ λαχταρώ, μικρούλα μου.

Γίνομαι άλλοιούτως τελείως, κάθε φορά που πρόκειται να σε ξαναδώ κοντά μου. Ξεχνώ όλότελα τις πίκρες μου, κάθε φορά που σ' άντικρύζω. Κι' όταν βρεθώ στο πλάι σου, μεθώ άπ' τή χαρά και άπ' τή συγκίνηση τή δυνατή που πλημμυρίζει τήν ύπαρξή μου.

Νοιώθω τους διαταγούς σου. Τους νοιώθω, γιατί τους δοξάσασα οσληρά κ' εγώ. Τους νοιώθω, γιατί τρικάλιζαν και τή δική μου τή φτωχή καρδιά. Τους νοιώθω, γιατί με σπάραξαν και μένα, πριν άποφασίσω να τους ξερωρίζω άγορια άπ' τή συνείδησή μου.

Νοιώθω τους διαταγούς σου.

Τους νοιώθω, γιατί κ' εγώ ζαλιστσα μπρός στην άβυσσο που μας χωρίζει. Τους νοιώθω, γιατί όσο να πτάσουμε ό ένας κοντά στον άλλον, πρέπει να παραμερίσουν πρώτα άπ' τό δρόμο μας πρόσωπα, με τή όποια είμαστε σφιχτά δεμμένοι.

Είνε παρός ό καιμός που ταραξεί τις ψυχές μας. Τά χείλη μου διψούν τή γλυκά σου χείλη, και τό σόμα μου λαχταράει τό καταρισμένο και όχρόλευο σόμα σου. Τά μάτια μου βυθίζονται με άφωνα λατρεία στα σκοτεινά σου μάτια, και με φλόγα οσφάνια και κρυφή οιογκαίει τήν άναστατομένη σόμα μας.

Η λαχτάρα τής άγκαλιάς πλημμυρίζει τις ύπαρξεις μας και στη σκέψη ένός κρυφού και όλόθερμου φίλου μας τό φλογισμένο αίμα μας κυκλοφορεί όρμητικά και βίαια μέσα στις φλέβες μας.

Μά δυνάμωσε τήν ψυχή σου, όλόθερμη και ποθητή λατρεία μου. Βοήθησέ με να σε ξεχάσω. Πνίξτε μέσα μου τή τυραννική αυτή αγάπη, άν νοιώθει πώς δέν μπορείς να τή νοιώσης άλλο τόσο δυνατή για μένα. Σ' άγατώ βαθειά, σε σημείο που δέν λογαριάζω έμποδία κ' ίποχρεώσεις. Νοιώθω τή δύναμη να τή παραμερίσω όλα, να χάω κάθε θυσία.

Θάλης και σύ τήν ίδια δύναμη, αγάπη μου; Θά μπορέσης και σ' στο μέλλον, χαρίζοντάς μου τήν αγάπη σου και τήν ψυχή σου,

να παραμερίσης τή έμποδία που βρίσκονται στο δρόμο μας; Και θάνα αυτή σου ή προσπάθεια άπαλή και μαλακή σαν χάρδι, ώστε κανέννας να μην πονέση.

Κι' εγώ δέν ξέρω πειά τί έχω.

Άγαπημένη μου, μικρούλα. Όλα τριγύρω μου τή νοιώθω να μου φταίν και να με πειράζουν. Θέλω να ήσυχάσω, με διαρκώς άνησυχώ. Κάνω άφάνταστες προσπάθειες, για να σε διώξω άπ' τή σκέψη μου, με διαρκώς σε σκέπτομαι περισσότερο. Πάίρνω τήν άπόφαση να σε βλέπω πειά όσο πιο σπάνια μπορώ, με διαρκώς σ' άποζητώ με λαχτάρα και σχεδιάζω διαρκώς με τό μυαλό μου εύκαιρίες, για να μπορέσω να σε ξαναδώ.

Σέ ποθώ και καίγομαι ως τής καρδιάς μου τή σκοτεινά βάθη, άναζητώ με δίψα κάθε τόσο τή φωτεινά και γοητευτικά σου μάτια. Λαχταρώ ν' άκούω άδιάλειπτα τό παράξενο και χτυπητό σου γέλιο. Και θέλω, ναι, θέλω να βλέπω πάντα στο έλκυσιτικό κ' άλλόκοτα χαριτωμένο προσωπάκι σου, ν' άνθιξη ένα αιώνα, γλυκό χαμογέλιο, κάθε φορά που με λοξοκυττάς κρυφά.

Γιατί, αγάτη μου, να μη γνωρίζομαστε λίγον καιρό πού πριν; Είνε ό αιώνας καιμός μου αυτό τό πράγμα και ή μοναχή κρυφή πληγή που βασανίζει τήν ψυχή μου.

Από πούλιν καιρό, κ' άπ' τήν πρώτη στιγμή που σε άντίκρυσα σαν πρωτόγνωριστήκαμε. Ξήτησα με άνειπιτη λαχτάρα πληροφορίες για σένα. Θέλησα από τήν πρώτη έκείνη στιγμή να μάθω όλα τή σχετικά με τήν ξεχωριστή σου ύπαρξη.

Αυστηρώς, και τότε ακόμα, ήταν άργά. Και για μένα και για σένα. Έτσι μου είπαν. Μου είπαν πώς έχρεις πειά χαρισμένη σ' άλλον τήν καρδιά σου.

Πέρασε πούλιν καιρός από τότε. Και γνωριστήκαμε περισσότερο στο μεταξύ αυτό. Όσοιού μά μερα ξεστύσασα άκράτητο τό βαρύ μου μυστικό, πρώτα-πρώτα άπ' τή ματιά μου, κ' έπειτα, δειλά και διασταχτικά, άπ' τήν τρεμουλιασμένη πένα μου. Τά χείλη μου φοβήθηκαν να τό ξεστομίσουν τό βαρύ και τραματικό μυστικό μου, κ' ακόμα δέν τολμούν ούτε να σου οιογομυμυρίσουν καν. Δέν τολμούν ακόμα, κ' άς έννοιωσε ή ψυχή μου καθαρά πειά, πώς ή καρδιά σου είνε πειά δική μου.

Και τώρα που σου γράφο, ή πένα μου τρέμει και τρεκάλιζει σαν μεθυσμένη πέννα στο χαρτί. Σκοτεινή λατρεία με συγκλονίζει.

Πόσο θά κρατήση ακόμα τό μαρτύριο αυτό;

Πόσο....

Ό Θεός των άγαπημένων άς μας ληπθει κ' άς μας έλεήσει...

Ό Θεός....

(Η Έλοιζα στον Άβεράλδο).

Άγαπημένη μου,

Σουδτείλα τήν προηγούμενη έπιστολή μου μισοτελειωμένη, μη έχοντας τή δύναμη να τή συνεχίσω. Παρακάλεσα τον Θεό, με μία θερηή, όλόθερμη προσευχή, να μου δώση κουράγιο, μήπως μπορέσω και συγκεντρώσω τό μυαλό μου... Μήπως μπορέσω και τό απαλλάξω από τό βάρος που τό πιέζει και τό θολώνει, για να ζυγίσω καλά όλες τις δυστυχίες που σε χτύπησαν κ' όλα τή βάσανα που σε λύγισαν...

Πόσο υπέρφρες, λατρεία μου! Και πόσο μεγάλη ήταν ή καρδιά σου που βασανιζόσουν τόσον καιρό μονάχος, άφρινοντας να φτάση σε μένα μονάχα ένας μακρινός αντίλαλος τής αγωνίας σου!...

Μά ήσουν δυνατός και νίησης. Τό ταλέντο σου, ή αξία σου, κ' ό δεσμός σου ακόμα απός μαζί μου, γέμισαν τον δρόμο σου από λυσοασμένους έχθρους που ζητούσαν τήν εύκαιρία να σε διαγκάσουν σαν όχιές! Πολλούς άπ' αυτούς θεωρούσες σαν άδελφούς σου, πολλούς άπ' αυτούς δέχτηκαν τήν εύεργεσία άπ' τή χείρα σου... Μά κεί που έσκαθαν ταπεινά να τή φιλήσουν, θέλησαν να τή διαγκάσουν!

Τό τί υποφέρω κάθε μέρα και κάθε ώρα που περνάει, δέν θά σου τό γράφο, άγαπημένη μου... Σε λιποθύμα στη θέσι που βρίσκεσαι και θά ήταν άμαρτία να βαρύνω τήν ψυχή σου και με τις δικές μου σκοτούρες... Σκέφου όμως ότι είμαι μονάχη, έρημη και άλαρηγόρητη... Μονάχα από σένα περιμένω ένα γλυκό λόγο και νέα σου...

Σ' έξορκίζω και στην αγάτη μας και στο άγιο όνομα του Θεού, γράφε μου... Μη μ' άφρίνεις στην άβεβαιότητα και στην αγωνία... Έλεος, σε λατρεύω!...

ΕΛΟ-ΙΖΑ

